

Arrest

nr. 250 975 van 15 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MAKIADI MAPASI
Jean Jacobsplaats 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2021 tot terugnrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 juli 1989.

De verzoekende partij komt op 8 maart 2021 aan te Zaventem, komende van Kinshasa. Zij is in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D.

Op 8 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot terugdrijving. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet betwist wordt door de verwerende partij, is derhalve aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan

het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 10 van de Vreemdelingenwet en van artikel 14 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) (codificatie) (hierna: de Schengengrenscore).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste appreciatiefout begaan werd.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

2.3.2.1. Gelet op de samenhang tussen de middelen, worden ze samen besproken.

2.3.2.2. De verzoekende partij betoogt dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet het recht op familiehereniging erkent aan een partner van een vreemdeling die een onbeperkt verblijf geniet in België. De verzoekende partij zet uiteen dat zij gehuwd is met mevrouw P.M.G. en dat het bestuur op basis van dit huwelijk een visum gezinshereniging heeft afgeleverd. De verzoekende partij zou de toegang tot het grondgebied niet kunnen worden ontzegd omdat zij in bezit is van de nodige documenten zoals vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partij is er geen sprake van valsheid in geschrifte volgens het strafrecht nu er niet voldaan is aan de vier constitutieve voorwaarden. Er kan volgens haar geen sprake zijn van een vervalsing op de witte pagina's en zou alleszins geen invloed hebben op de geldigheid van het paspoort.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. De verzoekende partij meent dat niet voldoende gemotiveerd is waarom de toegang wordt geweigerd. Zij is de mening toegedaan dat de Congolese autoriteiten dienden te worden gecontacteerd in verband met haar paspoort. Hierna geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen melding van haar gezinsleven wordt gemaakt, terwijl de autoriteiten haar in bezit hebben gesteld van een visum gezinshereniging. De beslissing schendt de plicht tot samenwonen tussen gehuwden. Hierna geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM.

Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat er in de beslissing melding wordt gemaakt van een proces-verbaal waar zij nooit toegang toe heeft gekregen. Zij betoogt dat zij in staat moet worden gesteld zich te verdedigen en beroept zich op het vermoeden van onschuld.

2.3.3. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing waarbij verzoeker wordt teruggedreven, geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat werd vastgesteld dat het door verzoeker gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag wordt genomen, waardoor hij niet meer over een geldig reisdocument beschikt. Als specifieke reden van vervalsing wordt het volgende gesteld: "Document: Paspoort Congo OP0487013, Vervalsing: P9-P10 vervalst"

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De motivering laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Bovendien werden deze vaststellingen gedaan door de grenspolitie- dienst vervalsingen en kunnen ze niet weerlegd worden door louter te beweren dat het niet gaat om een vals paspoort omdat dit niet zou zijn voorzien in het strafrecht nu de vier constitutieve voorwaarden niet voldaan zouden zijn.

*Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
[...]*

De beslissing tot teruggrijping steunt zich op de vaststelling dat verzoeker een reisdocument gebruikte dat van valsheid wordt beticht.

Het verslag van de grenspolitie vermeldt wat volgt aangaande de vervalsing van het paspoort van verzoeker:

"(...) Vastgestelde onregelmatigheden:

Vervalsing P9 + P10. Pagina 10 is authentiek. Pagina 9 is ingevoegd met authentieke bladzijde uit ander paspoort, en geplakt op pagina 10. Nummer paspoort nadien aangepast met naaldperforatie. Andere pagina's zijn laserperforatie.(...)"

Waar verzoeker stelt dat een lege bladzijde niet tot gevolg heeft dat het paspoort vals is, baseert hij zich op een hypothese die op geen enkele wijze onderbouwd wordt. Dergelijke argumenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de politie, zoals die blijken uit het verslag van de grenspolitie. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling dat de bladzijde zijn ingevoegd en geplakt en dat er sprake is van naald- en laserperforatie. Het verslag van de luchtvaartpolitie, waar de vervalsingen in bespreken werden, bevindt zich in het administratief dossier.

Verzoeker blijft aan de hand van zijn uiteenzetting in gebreke om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 3 van de Vreemdelingenwet of op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoeker kan tenslotte niet gevolgd worden waar hij meent dat de Congolese autoriteiten bevestigd dienden te worden omtrent het paspoort, nu de vaststellingen van valsheid in casu gebeurden door de daartoe bevoegde dienst.

*Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.
[...]*

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op geen enkele wijze een uiteenzetting geeft van een effectief beleefd gezinsleven in België. Hij beperkt zich ertoe de verwerende partij te verwijten geen motivering te hebben opgenomen omtrent artikel 8 EVRM terwijl hij in bezit was van een visum type D gezinshereniging, maar gaat eraan voorbij dat het in de eerste plaats aan hem toekomt om in zijn verzoekschrift uiteen te zetten waaruit zijn familie- of privéleven in België bestaat opdat hij zich zou kunnen beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM. Nu hij dit nalaat, toont hij niet aan wat het belang is bij zijn middel.

*Het derde middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.
[...]*

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij geenszins verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Daar ten aanzien van verzoeker een PV werd opgesteld ten zijnen laste uit hoofde van valsheid in geschriften en het administratief dossier het grensverslag bevat met de beschrijving van de vervalsing, is het geenszins kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan daarvan overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.”

2.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toegepaste wetsbepaling, met name artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De voormelde bepaling verwijst aldus naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In casu blijkt dat op 25 februari 2021 de beslissing tot afgifte van een visum lang verblijf omwille van gezinshereniging met haar echtgenote die in België verblijft, genomen werd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat *“het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen”*. Verder in de bestreden beslissing blijkt dat de vervalsing betrekking heeft op *“P9-P10”*. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt waaruit deze vervalsing precies bestaat. In de nota met opmerkingen wordt verder aangegeven dat: *“Het verslag van de grenspolitie vermeldt wat volgt aangaande de vervalsing van het paspoort van verzoeker:*

“(…) Vastgestelde onregelmatigheden:

Vervalsing P9 + P10. Pagina 10 is authentiek. Pagina 9 is ingevoegd met authentieke bladzijde uit ander paspoort, en geplakt op pagina 10. Nummer paspoort nadien aangepast met naaldperforatie. Andere pagina's zijn laserperforatie.(...)"

Waar verzoeker stelt dat een lege bladzijde niet tot gevolg heeft dat het paspoort vals is, baseert hij zich op een hypothese die op geen enkele wijze onderbouwd wordt. Dergelijke argumenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de politie, zoals die blijken uit het verslag van de grenspolitie. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling dat de bladzijde zijn ingevoegd en geplakt en dat er sprake is van naald- en laserperforatie. Het verslag van de luchtvaartpolitie, waar de vervalsingen in bespreken werden, bevindt zich in het administratief dossier."

Ter terechtzitting deelt de waarnemend voorzitter mee dat het verslag van de luchtvaartpolitie waarnaar in de nota met opmerkingen verwezen wordt zich niet in het administratief dossier bevindt. De advocaat van de verwerende partij erkent dat voormeld verslag zich uiteindelijk niet in het administratief dossier bevindt. Hierdoor wordt het wettigheidstoezicht dat de Raad op de bestreden beslissing uitoefent belemmerd.

Echter, hoe dan ook stelt artikel 3 van de Vreemdelingenwet in de aanhef: *"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen"*, bijgevolg moet ook het derde middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM onderzocht worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Deze bepaling, die primeert op de Vreemdelingenwet, definieert de begrippen gezins-, familie- of privéleven niet. Dit zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie- of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In casu blijkt dat op 25 februari 2021 de beslissing tot afgifte van een visum lang verblijf omwille van gezinshereniging met haar echtgenote mevrouw P.M.G. die in België verblijft, genomen werd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de huwelijksband tussen de verzoekende partij en mevrouw P.M.G. aanvaard werd en dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een visum lang verblijf aan de verzoekende partij werd uitgereikt zodat zij zich met haar echtgenote kon herenigen. Daarenboven blijkt ook duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat de grenspolitie op de hoogte was dat de verzoekende partij in het bezit was van een visum voor gezinshereniging. Bijgevolg kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij op geen enkele wijze een uiteenzetting geeft van een effectief beleefd gezinsleven in België en dat zij niet aantoonde dat zij een familieleven in België heeft. Immers, heeft de verwerende partij op 25 februari 2021 de afgifte van een visum gezinshereniging goedgekeurd nadat de verzoekende partij de wettelijke procedure gevolgd heeft om zich met haar echtgenote te herenigen. Voorts blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de identiteit van de persoon die zich aan de grensovergang op 8 maart 2021 om 6 uur 48 aangeboden heeft, niet overeenstemt met de identiteit van de persoon aan wie het visum met oog op gezinshereniging in België uitgereikt werd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van

gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet beoordeeld worden aan de hand van een belangenafweging waarbij moet worden nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling, enerzijds, en die van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge, waarbij de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang moeten worden betrokken. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Terwijl de bestreden beslissing de verzoekende partij verhindert om België binnen te komen, waar de echtgenote in functie van wie het visum gezinshereniging uitgereikt werd verblijft, blijkt noch uit de motieven ervan, noch uit de stukken van het dossier dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de *in casu* vereiste belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan in deze stand van zaken enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM is *prima facie* aangetoond.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig, zodat is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

2.4.2. Volgens de verzoekende partij is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gelegen in een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.4.3. Gelet op de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, moet conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangenomen worden. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 9.2 en naar analogie B.15.2).

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4.4. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve wettelijke voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2021 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS